

שונים לגמרי. "עמדות הפתיחה" של פרס מונעות את עצם הפתיחה. הן גורמות לאיפתיחת כל משאומתן שהוא — וברור כי זוהי מטרתן האמיתית.

יש להבחין בין הגדרה עצמית לעם לבין הגדרה עצמית שפירושה מדינה פלסטינית. יש שאסילו ירדן מתנגדת לה.

זוהי מלאכת מחשבת של התחכמות. הגדרה עצמית פירושה הגדרה עצמית. כלומר: הוכוח של העם לקבוע באיזו מדינה ובאיזה מישטר הוא רוצה לחיות, ומי מייצג אותו. כשמדברים על הגדרה עצמית של העם הפלסטיני, הדעה של ירדן כלל אינה רלוונטית. מי שאומר שיש לעם זכות להגדרה עצמית, אך שאסור לו להגדיר את עצמו כך או אחרת — פשוט שולל ממנו את זכות ההגדרה העצמית.

למה אסור לאחוז בעמדות פתיחה, למה ישראל צריכה להפיע עירומה, מופי שנית ותרנית?

זוהי דמגוגיה. חרף הדיבור על "עמדות פתיחה", כל משאומתן מדיני רציני מכוח מראש ליעד כללי מוסכם, תוך ניהול משאומתן (קשה, לעיתים קרובות) על הררך ליעד הזה, תנאיו ופרטיו.

הדוגמה שכבר הפכה קלאסית: לפני שבא אנוור אליסאדאת לירושלים, הבטיח לו מנחם בגין (באמצעות משה דיין, בפגישה חשאית עם שליח אסאדאת במארוק) להחזיר לו את כל סיני, עד המילימטר האחרון. רק אחר כך התחיל המשאומתן.

מדוברי פרס נובע שהוא לא היה מסכים לכך, וכי היה קובע כעמדת פתיחה" שישאל לא תחזיר אף מילימטר אחד מסיני. מוכן שאסאדאת לא היה כן — ואכן הוא לא בא כל עוד שלטו בארץ ממשלת גולדה וממשלת רבין פרס.

פרס היה מודע לפיכחה זו, ועל כן מיהר להקדים תשובה לשאלה:

אין לעשות כל השוואה לתהליך שהיה עם מצרים, משום שהבעיה ביהודה ושומרון מסובכת פי כמה.

ברור שהיא מסובכת יותר. או מה? ככל שהבעיה מסובכת יותר, כן נכונה יותר הגישה שהביאה לחתימת חוזה השלום עם מצרים.

פרס השתמש בכל הדיון בהגדרה הסיפוחיסטית של הליכוד וגושי אמונים: "היהודה ושומרון".

הבעיה המרכזית של ישראל ביהודה ושומרון היא מהות היחסים עם התושבים ועם ירדן... הסיכוי היחיד להגיע לפיתרון הוא עלייתו הדרגתית עם הערבים הנוגעים בדבר, והנושא המרכזי הוא הייצוב. הבעיה היא מי מייצג את העניין הפלסטיני.

התשובה מובנת תאליה, והיא כלולה בהצעותיו של רמון: הפלסטינים עצמם יקבעו מי מייצג אותם. אין כאן כל שאלה. פשוט צריכים לתת להם להגדיר את עצמם ואת הנהגתם.

פרס שולל את מכל וכל, מפני שהוא יודע היטב את התשובה: תושבי השטחים המחוקקים יקבעו, ברוב עצום, שמייצג אותם אש"ף. משום-כך אין פרס מתכוון להניח להם לבחור. הוא ניסה זאת פעם — ב-1976, כאשר הוא היה שר הביטחון. אי אפשר לקיים בגדה בחירות מקומיות, ובכל הערים החשוכות נבחרו אנשי אש"ף.

אם צריך לבחור בין ערפאת עם נציגים ירדניים שיראו בעיניו, ובין ירדן עם נציגים פלסטיניים שיראו גם בעיניו, עדיף חוסין עם נציגות פלסטינית שאפשר יהיה לדבר איתה.

מה נקרא "אם צריך לבחור"? מי צריך לבחור? התשובה הטמונה בדברי

העולם הזה

השיג את כתבי היד של נאום של מאיר כהנא ואסר אותו לניחוח גרפולוגי

קטנוני וקפדן. על-פי הניתוחים, כהנא לא מושפע מרגשות. מצד אחד יש בו נטיות למרעים מדויקים ולמחשבה לוגית. מצד שני הוא קטנוני וקפדן מדי. יש בו דחף כפייתי לשלמות, כפי שהוא מבין אותה. מחשבתו מאוד מהירה. קל לו להתבטא, אך אפשר לראות אצלו הפרעות בריכוז. מאוד אינטואיטיבי. בגלל רגישות-יתר ודי

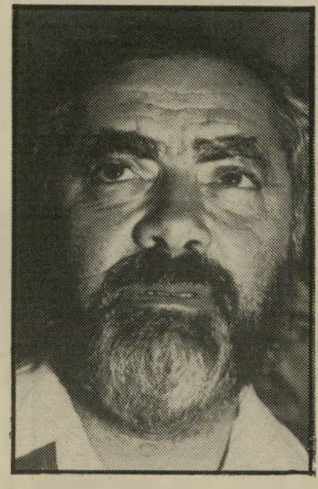
הוא בעל נטייה חזקה להרס עצמי

יתיה זאת הצעת איאמון מט"ע עם מאיר כהנא. עוד אחת. הפעם על היעלמם של ילדים תימניים בשנים הראשונות של המדינה. כהנא ניסה להסית את התימנים.

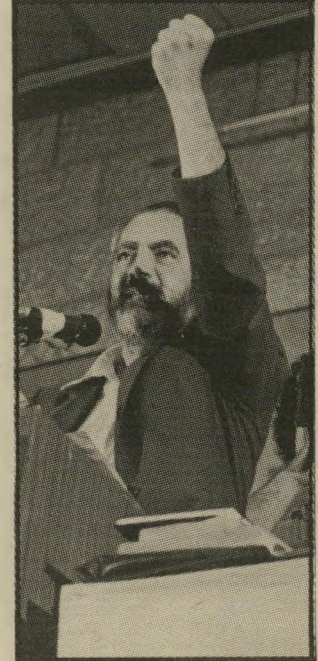
הוא נאם לפני אולם ריק, העניין נגמר, כרגיל, ואחריו נאם ח"כ צרלי ביטון. הוא ראה כי כהנא השאיר במקום את כתב-היד של נאומו. ביטון לקח אותו והעביר אותו ליד העולם הזה.

ערמומי וחתרן

באתח עיצבי גבוה

יכול לחלוח מלחצים

כהנא

ניחוח

גרפולוגי

נטיה להסתכן הוא עלול לשפוט את לעשות מהלכים בצורה מוטעית, להגויס ולהתעלם מפרטים. יחד עם זאת יש בו מקוריות וכשרהמצאה. מאמין במה שעושה. אידיאליסט. חש שהחברה קיפחה אותו. הוא בטוח שהוא הטיפוס שיתקן את העולם. הוא משוכנע בצירקת עקרונתיו. אידיאולוג מקובע, ואין להזיזו מדיעותיו. לפעמים לובשת עקרונותיו זו ציביון מדיני. אינו יכול להסתפק בדבקות אישית לעקרונותיו המקודשים, וברוב קנאותו נתפס לחוץ-גאולה כללי. לכן הוא מתגלה כלוחם לרעיונותיו וכרוזן פוטנציאלי.

היו אלה שיביעה עמומים בכתב-יד, על נייר צהוב — הצבע של כהנא. המילים נכתבו, נמחקו, ביד עצבנית. חלק גדול מן המילים מנוקדות. חלק מהדברים הם קטעי-עיתונים מורבקים. בסך הכל — כתב-יד שלימד הרבה על האיש.

העולם הזה פנה לגרפולוג הירושלמי חזי שגב, ביקש שינתח את כתב-ידו של כהנא. שגב, שהמציא שיטות גרפולוגיות משלו, עובר בעורת מחשב, שאת התוכנה שלו פיתח בעצמו. שגב ביקש להרגיש כי כתב-היד שרועבר אליו הוא בעברית, שאינה שפת-אמו של כהנא.

מכתב-ידו של כהנא עולה כי יש לו כושר-שיכנוע וכאריזמה מסוימת. הוא רגיש מאוד לעלבונות, ושונא לקבל נזיפות. מעמיד פנים כאילו הוא מיטיב להבין יותר מאחרים. בעל ריעות קרומות ואופק צר ולכן לא אהוד על מי שאינם מבינים אותו.

שחצן. מתנהג כמו סנוב. בעל ביטחון מופרז. מאוד עקשן. דברי-הביקורת שלו חריפים מאוד. מייחס חשיבות לדברים מישניים, ושקוע בדברים טפלים. יש לו נטייה לשיטתיות. הוא רוצה להיראות כמסודר. מאוד מעריך אנשים עירניים. בעל כושר-ביטוי טוב מאוד בעל-פה ובכתב. נוטה בעצמו ומשתדל לפעול בצורה אובייקטיבית, לפי הכרתו. חסר-אחריות ונוטה להסתכן.

לכאורה מטיל מרות על אחרים, למעשה שואף להתפטר ממצוקת עקרונותיו ומעצמו. בעל נטייה חזקה להרס עצמי.

מתבודד ומתוסכל. העיסוק הפוליטי הוא בשביל כהנא כעין מיפלט, שסתום-ביטחון המשחרר אותו מלחצים. יש לו חוש פסיכולוגי מצויין. יודע לתמרן בין אנשים. מאוד ערמומי וחתרן. נוטה להתפרצויות, עד כדי "שוכרים את הכלים ולא משחקים." יש לו קושי להשתחרר מהבלתי-רצוי, מה שמחזיק אצלו את המתחים וגורם למתח עצבי גבוה מאוד. מחשבותיו אינן יציבות. עצמאי ומקורי. נוטה להיות רודן. חוש דרמאטי ויכולת